

داوود، مَفیوشت، و مهربانی خدا

مطالعه متون مقدس: دوم سموئیل ۹: ۱-۱۳؛ رومیان ۲: ۴؛

افسسیان ۲: ۷؛ ۴: ۳۲؛ تیتوس ۳: ۴-۵؛ کولسیان ۳: ۱۲

۱. دوم سموئیل ۹: ۱-۱۳ روایتی از احسان [مهربانی] داوود بر مَفیوشت، پسر یوناتان است:

آ. داوود حس می‌کرد که موظف است به خاطر یوناتان، نسبت به نسل باقی مانده شائول احسان کند و از خادم خاندان شائول پرسید: «آیا هنوز از خاندان شائول کسی باقی مانده تا از جانب خدا به او احسان کنم؟» - آ. آ. ۳.

ب. خادم به داوود گفت که هنوز پسر یوناتان، مَفیوشت باقی است که پاهایش لنگ بود - آ. ۳. ب.
پ. داوود به مَفیوشت گفت که به خاطر پدرش یوناتان بر او احسان می‌کرد و به مَفیوشت وعده داد که تمامی زمینهای جدش را به او بازگرداند و او همواره بر سفره داوود غذا بخورد - آ. ۷، ۱۳.
ت. داوود پادشاه جان او را حفظ کرد، همه میراث او را به وی بازگرداند، و از او دعوت کرد که بر یک میز با داوود هم‌سفره باشد - آ. ۷، ۹.

ث. داوود هر چه از آن شائول و تمامی خاندانش بود را به مَفیوشت داد؛ مَفیوشت همیشه بر سفره پادشاه غذا می‌خورد، و «از هر دو پا لنگ بود» - آ. ۹، ۱۳.

۲. مَفیوشت هیچ زمینه‌ای برای دریافت فیض نداشت، ولی آن را دریافت کرد؛ در مورد ما و خدا هم همین طور است:

آ. مَفیوشت هیچ جایگاهی در برابر داوود نداشت - آ. ۱-۶:

۱. او نه به خاطر خودش بلکه به خاطر شخص دیگری مهر یافت - آ. ۷.

۲. این برای یک گناهکار در برابر خدا صدق می‌کند - رومیان ۲: ۴.

ب. «لودبار»، جایی که مَفیوشت زندگی می‌کرد، کلمه‌ای عبرانی به معنای «مکانی بی‌علف، بی‌مرتع» است؛ دنیا امروزه یک «لودبار» است - دوم سموئیل ۹: ۴:

۱. مَفیوشت، که از داوود گریخته بود، در مکانی بی‌علف، بدون تأمین حیات زندگی می‌کرد - آ. ۴.

۲. یک گناهکار دور از خدا نیز در مکانی بی‌علف زندگی می‌کند.

پ. مَفیوشت جویای داوود نبود، ولی داوود مردانی را جهت گرفتن او فرستاد - آ. ۴-۵.

ت. وقتی داوود گفت: «مَفیوشت»، یک حس شفقت در دلش و لحنی دلنشین در صدایش بود - آ. ۶-۷:

۱. پشت این کلمه، قلبی بود که قلب خدا را ابراز می‌کرد - اول سموئیل ۱۶: ۷.

۲. قلب داوود پر از مهربانی و شفقت بود - ۲۰: ۱۴-۱۵.

۳. از نظر روحانی، همه ما مانند مَفیوشت، نوه شائول پادشاه (دوم سموئیل ۴: ۴) که پاهایش لنگ بود، هستیم:

آ. با اینکه مَفیوشت اغلب با پادشاه غذا می‌خورد، هر دو پایش هنوز لنگ باقی ماند - ۹: ۷.

ب. پس از اینکه مَفیوشت از داوود فیض دریافت کرد، فقط به غنای روی میز داوود نگاه کرد؛ او به پاهای لنگ خود زیر میز نگاه نکرد.

پ. همچون مَفیوشت، ما می‌توانیم بر سفره پادشاه غذا بخوریم با اینکه هنوز لنگ هستیم - آ. ۱۳:

۱. هر دو پای ما لنگ بوده، ولی «زیر میز» هستند.

۲. پس از نجاتمان، ما باید «پاهای لنگ» خود را فراموش کرده و بر سفره پادشاهمان، عیسی

مسیح، بنشینیم تا از او مسرت ببریم - آ. ۷؛ رومیان ۱۴: ۱۷؛ نِجِمیَا ۸: ۱۰:

(آ) هرگاه به خودمان نگاه کنیم، کشف می‌کنیم که شل هستیم و دلسرد می‌شویم - ر. ک.

غزل غزلها ۲: ۸-۳: ۵..

- (ب) ما فقط باید بر غنای سفره خداوند نگاه کرده و از آنها مسرت بریم - افسسیان ۳: ۸.
۳. آنچه خدا برای ما گسترانده شگفت انگیز، غنی، و شیرین است؛ ما به سادگی باید بخوریم - یوحنا ۶: ۵۰-۵۱، ۵۳-۵۷؛ متی ۸: ۱۱؛ ۲۲: ۲؛ مکاشفه ۱۹: ۹.
- ت. ما باید از درون گرایی چشم برداریم و به خداوند چشم بدوزیم - عبرانیان ۱۲: ۲؛ ۲: ۹.
- ث. وقتی ما فقط به غنا و فیضی که خدا در برابر ما گسترانده نگاه می‌کنیم، آرام خواهیم بود، و دل‌های ما سیر [راضی] خواهد شد - متی ۵: ۶؛ ۱۴: ۲۰.
۴. **مهربانی داوود بر مِفیَبوشَت نشانگر مهربانی خداست - دوم سموئیل ۹: ۳؛ رومیان ۲: ۴؛ افسسیان ۲: ۷؛ تیتوس ۳: ۴-۵:**
- آ. مهربانی [احسان] یک نیکویی خیرخواهانه‌ای است که از رحمت و محبت خدا صادر می‌شود - افسسیان ۲: ۴، ۷.
- ب. این مهربانی و محبتِ خدای نجات دهنده ماست که ما را نجات داد و ما را از دیگران متمایز کرد - تیتوس ۳: ۴:
۱. فیض خدا برای انسان نجات می‌آورد؛ ما توسط فیض خداوند نجات یافتیم - ۲: ۱۱؛ ۳: ۷.
۲. تیتوس ۳: ۵ می‌گوید که خدا بر طبق رحمتش ما را نجات داد:
- (آ) رحمت خدا فراتر از فیض او می‌رسد - رومیان ۹: ۱۵-۱۶، ۱۸، ۲۳؛ عبرانیان ۴: ۱۶.
- (ب) وضع رقت‌انگیز ما، بین ما و فیض خدا شکاف بزرگی ایجاد کرد.
- (پ) این رحمت خدا بود که این شکاف را پر کرد و ما را به نجاتِ فیض او آورد - رومیان ۲: ۴؛ ۹: ۲۳.
۳. در تیتوس ۳: ۴ و ۵ پولس نه از فیض بلکه از مهربانی، محبت و رحمت می‌گوید:
- (آ) محبت منشأ فیض است؛ در اول یوحنا محبت خدای پدر را به عنوان منشأ فیض لمس می‌کنیم - ۳: ۱؛ ۴: ۹-۱۰.
- (ب) در قلب خدای پدر محبت است؛ وقتی که این محبت از طریق پسر ابراز می‌شود، تبدیل به فیض می‌گردد - یوحنا ۱: ۱۴، ۱۶-۱۷.
- (پ) مهربانی طرز برخورد خدا در فیض بخشیدن به ماست - افسسیان ۲: ۷.
- (ت) وقتی رحمت، محبت، و مهربانی داریم، خودبخود فیض داریم - تیتوس ۳: ۴-۵، ۷.
- (ث) خدا و پدر ما به ما محبت، رحمت، و مهربانی نشان داده است؛ بدین گونه است که او ما را نجات می‌دهد - آ. ۴-۵.
- پ. در اعصار آینده - اعصار هزاره و ابدیتِ آینده - خدا «فیض غنی و بی‌مانند خود را در مسیح عیسی، به واسطه مهربانی خود نسبت به ما» نشان خواهد داد - افسسیان ۲: ۷:
۱. در مهربانی خداست که فیض خدا به ما داده می‌شود - آ. ۸.
۲. غنای فیض خدا به واسطه مهربانی از زهر حدی فراتر می‌رود - آ. ۷:
- (آ) اینها غنای خود خدا برای مسرت ما هستند - ۳: ۸.
- (ب) غنای فیض خدا به واسطه مهربانی، به طور عمومی برای ابد نشان داده خواهد شد - ۲: ۷.
- ت. یکی از اقلام میوه روح، مهربانی است - غلاطیان ۵: ۲۲:
۱. با در برکردن انسان نو (کولسیان ۳: ۱۰)، به عنوان برگزیدگان خدا، مقدس و محبوب، ما باید خویشتن را به شفقت و مهربانی ملبس سازیم (آ. ۱۲).
۲. پولس رسول یک خدمتگزار مهربان خدا بود و ما را بر آن داشت که در مهربانی خدا ثابت بمانیم.
۳. محبت مهربان است (اول قرن‌تین ۱۳: ۴)، و ما باید با یکدیگر مهربان و دلسوز باشیم و همان گونه که خدا ما را در مسیح بخشوده است، یکدیگر را بخشیم (افسسیان ۴: ۳۲).